

не можеше още да повърва, че неговият синъ, оня Трайчо, който въ Цариградъ продаваше зарзаватъ съ кошъ на рамо, сега ще заема нѣкакво прилично мѣсто въ семинарията. Наистина, синъ му го бѣше уведомиль, че е учителъ, че получава голѣма заплата, но главата на стареца не можеше да побере мисълта, че неговиятъ Трайчо може да учи другитѣ на наука.

Затова той стоеше мълчаливъ предъ хората и не знаеше, какво да отговори. Когато настояха, той плахо каза на запитвачитѣ — ученици:

— Трайча търся, момчета...

— Кой е този Трайчо, какъвъ е тукъ? Какъвъ е той на тебе?

Старецътъ се забърка. Недоу-

мението му се удвои. За да не засрами сина си, той намисли да каже на учещитѣ, че е Трайчовъ слуга, но докато изкаже мисълта си, единъ ученикъ го запита:

— Да не си баща на учителя Трайчо Китанчевъ?¹⁾

— Баща му съмъ, момчета, — облекчено кимна глава дѣдо Цвѣтко.

Следъ една минута старецътъ се намѣри въ стаята на любезния си синъ. Радостта му нѣмаше край. Съ очи, плувнали въ радостни сълзи, той седѣше и се мъчеше да отговаря на многобройнитѣ въпроси на сина си за домашнитѣ, за родното мѣсто.

Никола Никитовъ

¹⁾ Трайчо Китанчевъ е роденъ на 1 септемврий 1858 година въ с. Подмочани, Ресенско, Македония.

БЪЛГАРИЯ

Земята, която най-много обичамъ
и нейното име въ молитви изричамъ, —
това е България — мойта родина,
прекрасна и дивна съсъ рози градина.

Не давамъ я никому — свидна и свята —
една само тя ми блести въвъ душата,
една само тя ми трепти на езика,
за други тѣй малка, за мене — велика!

Родина и майка и върна закрила,
цѣлувамъ пръстѣта ѝ свещена и мила,
и съ пѣсень и радостъ вѣнци азъ ѝ сплитамъ —
да бжде отъ нине до вѣка честита!

Прекарасна и дивна съсъ рози градина,
това е България — мойта родина,
отъ всичко най-много азъ нея обичамъ
и нейното име съсъ трепетъ изричамъ!

Владимиръ Русалиевъ